

31
КОНСТИТУЦИОНЕН СЪД

Вх. № 302 / К. о. 27 / 92 г.

Дата 09. 10. 1992 г.

ДО

КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД НА
РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

С Т А Н О В И Щ Е

на Министерския съвет на Република България
по к.д. № 27 от 1992 година

УВАЖАЕМИ ГОСПОДА КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

С определение от 6 октомври 1992 г. по к.д. № 27 от 1992 г. Конституционният съд законосъобразно е приел за допустимо искането на 1/5 от народните представители от 36-ото Народно събрание да даде задължително тълкуване на чл. 89, ал. 3 от Конституцията на Република България и правилно е конституирал необходимите страни по делото.

При разглеждането на направеното искане по същество моля да прецените следните съображения:

На основание чл. 89, ал. 3 от Конституцията Народното събрание е разгледало от 22 до 24 юли 1992 г. и се е произнесло по внесен от народни представители проект на решение за гласуване вот на недоверие на министър-председателя на Република България г-н Филип Димитров, като това искане е било отхвърлено от болшинството на народните представители.

Вотът на недоверие, формулиран в мотивите към искането, е заявен така: "С цялата своя дейност министър-председателят Филип Димитров показва, че не притежава качества, необходими да ръководи компетентно правителството на Република България. Политическата и икономическата линия, следвана от правителството, ръководено от Филип Димитров, обрича на глад и мизерия населението".

В протеклите в Народното събрание разисквания по този въпрос вносителите депутати са изявили по същество, че искат вот на недоверие поради цялостната политика на правителството и на министър-председателя през целия изтекъл период от съставянето на това правителство.

Тази постановка предизвиква неизбежно въпроса: след като е внесено предложение за вот на доверие по отношение на цялостната политика на правителството до датата на гласуването, може ли Народното събрание отново да бъде сезирано за произнасяне по същите фактически обстоятелства преди изтичането на шест месеца от датата на разглеждането и отхвърлянето на това искане.

Ако Конституционният съд приеме това за възможно, следва че Народното събрание е оправомощено от Конституцията да се произнася два пъти по едно и също нещо.

Разпоредбата на чл. 89, ал. 3 от Конституцията има за цел да гарантира стабилитет на институциите, поради което и формулировката в съответния ѝ текст е негативна /ново предложение за гласуване вот на недоверие на същото основание не може да бъде направено в продължение на шест месеца/.

Член 89, ал. 1 не посочва видовете основания за гласуване вот на недоверие, но те са посочени в чл. 112, ал. 1 от Конституцията, съгласно който Министерският съвет може да поиска да му се гласува доверие по цялостната политика, по програмата или по конкретен повод.

"Цялостната политика" очевидно може да бъде основание по чл. 89. Специфичното е, че всеки конкретен повод се включва в "цялостната политика" на правителството. Тя не е нищо друго освен съвокупността или по-точно системата от конкретни действия, т.е. възможни конкретни поводи за вот на Народното събрание. С оглед на това е очевидно, че след като е било направено предложение за гласуване на недоверие на Министерския съвет за цялостната му политика, през следващите шест месеца не може да се прави ново такова предложение. По аргумент за по-силното предложение не може да се направи такова искане и по конкретен повод, защото всеки конкретен повод се включва в цялостната политика.

93.00-118/09.10.1992г.

МИНИСТЪР-ПРЕДСЕДАТЕЛ:

